

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΦΥΡΕ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ, 38 ετών. ANNA, 32 ετών. (Σ' ένα κομψό σπιτάκι, ο Παύλος και η Άννα κάθονται, ο ένας αντίκρυ στον άλλο, λίνουν το σάσι τους και συνομιλούν).

ΠΑΥΛΟΣ.—'Ετσι λοιπόν, Άννα, θα περιμένεις πάντα αυτόν που δεν ξέρεις;

ANNA.—Ναί, θα τον περιμένω, Παύλε.

ΠΑΥΛΟΣ.—'Αλλ' αυτός δεν θάρη ποτέ.

ANNA.—Θάρη, Παύλε, θάρη...

ΠΑΥΛΟΣ.—'Εγώ σου λέω πως δεν θάρη, Άννα.

ANNA.—Κι' αν προχάι να μην ξοθή ποτέ, έγω πάντα αυτόν θα συλλογιόμην.

ΠΑΥΛΟΣ.—Και ποθ' ξέρεις, Άννα, αν δεν είνε ζωντανός, αν δεν σ' άπιατά με μιιά άλλη γυναίκα;

ANNA.—'Ας ζή, ας είνε καλά, κι' ας με άπιατά.

ΠΑΥΛΟΣ.—Είσαι νέα, Άννα, και δεν θα υποφέρης γι' τον περιμένει ως το τέλος.

ANNA.—Θιά γεράσο περιμένοντάς τον και αγαπώντας τον...

ΠΑΥΛΟΣ.—'Ακούσε, Άννα... Ξέρεις τώρα αν σ' αγαπάσε ποτέ ο Μάρκος;

ANNA.—Σώπα! Μη τολμήσης να μου τ' ξαναπεις αυτό...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ποθ' ξέρεις... 'Ισως να σ' άπιατούσε και τότε που ήταν έδω, κοντά σου...

ANNA.—Δεν με άπιατά ποτέ.

ΠΑΥΛΟΣ.—Και όμως, Άννα... 'Όλοι λένε...

ANNA.—Δεν θέλω να ξέρω τί είνε οι άλλοι.

ΠΑΥΛΟΣ.—Λένε ότι είδατε, ότι άκούσανε.

ANNA.—Σώπα!... Σώπα, σέ παρακαλώ.

ΠΑΥΛΟΣ.—'Άννα... Σου όρκίζομαι ότι τά είδα κι' έγω, με τα μάτια μου.

ANNA.—Δες φέματα, γιά να με καταγγείλεις να σ' αγαπάς.

ΠΑΥΛΟΣ.—Τόν είδα σου λέω στη λεωφόρο των Καστανιών γιά μιιά τή Ρόζα, την κόρη του Ζάν.

ANNA.—Είνε μεγάλο φέμα αυτό που λές, Παύλε. Είνε ανωμαλία!... Είδες εσύ με τα μάτια σου τή Ρόζα και τόν Μάρκο να φιλοτύπια;

ΠΑΥΛΟΣ.—Σου όρκίζομαι ότι τοίς είδα.

ANNA.—Και γιατί μου τό λές; Γιατί να μου τό πής;...

ΠΑΥΛΟΣ.—Γιά να μη λησάσαι τόσο, αν ο Μάρκος χάρηκε στον πόλεμο.

ANNA.—Φίλοσε τή Ρόζα;... Τή Ρόζα, είπες; Γιατί;... Γιατί τή Ρόζα; Είνε πιο όμορφη από μένα αυτή; Μπορεί να τον αγαπάση περισσότερο από όσο τον αγαπάσε έγω, αυτή η άπλοκή κόπέλλα;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Η Ρόζα είνε μιιά γυναίκα έπιλοκή αλλά και σοφία.

ANNA.—Φίλοσε τή Ρόζα;... Τή Ρόζα, είπες; Γιατί;... Γιατί τή Ρόζα; Είνε πιο όμορφη από μένα αυτή; Μπορεί να τον αγαπάση περισσότερο από όσο τον αγαπάσε έγω, αυτή η άπλοκή κόπέλλα;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Η Ρόζα είνε μιιά γυναίκα έπιλοκή αλλά και σοφία.

ANNA.—Φίλοσε τή Ρόζα;... Τή Ρόζα, είπες; Γιατί;... Γιατί τή Ρόζα; Είνε πιο όμορφη από μένα αυτή; Μπορεί να τον αγαπάση περισσότερο από όσο τον αγαπάσε έγω, αυτή η άπλοκή κόπέλλα;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Η Ρόζα είνε μιιά γυναίκα έπιλοκή αλλά και σοφία.

ANNA.—Φίλοσε τή Ρόζα;... Τή Ρόζα, είπες; Γιατί;... Γιατί τή Ρόζα; Είνε πιο όμορφη από μένα αυτή; Μπορεί να τον αγαπάση περισσότερο από όσο τον αγαπάσε έγω, αυτή η άπλοκή κόπέλλα;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Η Ρόζα είνε μιιά γυναίκα έπιλοκή αλλά και σοφία.

ANNA.—Φίλοσε τή Ρόζα;... Τή Ρόζα, είπες; Γιατί;... Γιατί τή Ρόζα; Είνε πιο όμορφη από μένα αυτή; Μπορεί να τον αγαπάση περισσότερο από όσο τον αγαπάσε έγω, αυτή η άπλοκή κόπέλλα;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Η Ρόζα είνε μιιά γυναίκα έπιλοκή αλλά και σοφία.

ANNA.—Φίλοσε τή Ρόζα;... Τή Ρόζα, είπες; Γιατί;... Γιατί τή Ρόζα; Είνε πιο όμορφη από μένα αυτή; Μπορεί να τον αγαπάση περισσότερο από όσο τον αγαπάσε έγω, αυτή η άπλοκή κόπέλλα;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Η Ρόζα είνε μιιά γυναίκα έπιλοκή αλλά και σοφία.

ANNA.—Φίλοσε τή Ρόζα;... Τή Ρόζα, είπες; Γιατί;... Γιατί τή Ρόζα; Είνε πιο όμορφη από μένα αυτή; Μπορεί να τον αγαπάση περισσότερο από όσο τον αγαπάσε έγω, αυτή η άπλοκή κόπέλλα;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Η Ρόζα είνε μιιά γυναίκα έπιλοκή αλλά και σοφία.

ΠΑΥΛΟΣ.—'Εγώ όμως σ' αγαπούσα πάντα... Σ' αγαπώ κι' όλη μου την καρδιά...

ηρετική. Είνε από τις γυναίκες που ξελογιάζουν και τους πιο πιστούς άντρες.

ANNA.—Δεν πιστεύω να την αγαπούσε... 'Ετσι μόνο θα την είχε πλοήσει για μιιά στιγμή.

ΠΑΥΛΟΣ.—Αυτό θα πη ότι είχε πάρει πια να ποθή έσένα. Κι' όταν ένας άντρας πάρη να ποθή, παύει και ν' αγαπά.

ANNA.—Κι' όμως, ο Μάρκος δεν έπερε να μ' άπιατή. Τόν αγαπούσα τόσο...

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ήταν άξιος σου, Άννα. 'Εγώ έγω σ' αγαπώ άληθινά. 'Εγώ σ' αγαπούσα και πριν ν' παντρευτείς με τόν Μάρκο. Κι' όμως προτιμάσε αυτόν από μένα. 'Εγώ όμως σ' αγαπούσα πάντα. Σ' αγαπούσα κι' όλη μου την καρδιά.

ANNA.—Μη μου θυμίζεις τά παιδιά... 'Αχρηστέ με να γελάειμ καλύτερα. Ναί, ναι, έτσι είνε. Δεν μ' άπιατάσε ποτέ ο Μάρκος. 'Ηταν ένας άπ' τους πιο όμορφους και πιο καλύτες νεύρους του κόσμου.

ΠΑΥΛΟΣ.—'Ενας σέβγρος που άπιατούσε τή γυναίκα του...

ANNA.—Τι έγινε αυτός αν η γυναίκας τον έφορευόταν; Τι γιναι αν είνε όμορφος και τραβάει τις καρδιές των κοριτσιών, με τις χάρες του;

ΠΑΥΛΟΣ.—Είσαι άξιατοχήτη, Άννα. Δεν μπορείς λοιπόν να τον μισήσης.

ANNA.—Ναί, δεν μπορώ... Δεν μπορώ...

ΠΑΥΛΟΣ.—Είσαι περηγάνη, Άννα. Δεν θές να όμολογήσης ότι σε πείραζε αυτό που σου είπα.

ANNA.—Ναί, ηκαθάρισε ποιά... Μόλις μου τό είπες, η καρδιά μου κάησε... Μιά τόρα που σέπτεταιμ το πράγμα πιο ψυχράμου, βλέπω πως δεν έχεις δικαίω. 'Όχι, όχι... Κι' αν ο Μάρκος είχε σχέσεις με τή Ρόζα, η σχέσης αυτές θα ήσαν έντελώς έπιλοχάει...

ΠΑΥΛΟΣ.—'Ετσι... 'Αλλά δεν καταλαβαίνεις, Άννα, ότι ένας άνθρωπος τόσο άδύνατον χαρακτήρος, που παραινείται τόσο εύκολα, δεν είνε δυνατόν αν ζή σήμερα και βρίσκειται μακριά σου, δεν είνε δυνατόν λέω, να σέ θυμάται έτσι όπως τόν θυμάται εσύ;... Ναί, Άννα, έτσι είνε. Θάρη στήσι μιιά καινούργια φρολή... Θάρη μιιά καινούργια όραση που θα την αγαπά... Και ίσως θα έχη και παιδιά... 'Εγώ εσύ, επί κινώνεις έδω, ολομόναχη...

ANNA.—'Ο Θεός να δώση να είνε έτσι. Να ζή, να είνε εύτυχημένος και ας μ' έχει ξεγιάσει έμένα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

ANNA.—Ναί, αλλά γιά σκέψου... Παρά να είνε πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δεν ζηλεύεις, Άννα; Τι είδους αγάπη είνε η δική σου; 'Όσοις αγαπά, ζηλεύει.

MICHEL DELINES